

στα σοκακια του μαγνητισμου
στις αχτιδες του ειρμου
της προαισθησης
εξι δρομοι κι υστερα
στον αλλο της παραισθησης
αντανακλω
με θρισκεις.

Αντρεας Κακαρουμπας

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ενα σχημα σφιγμενο στα μαυρα
Τραπεζια
Του μεγαλου καφενειου. Ενα σχημα
μοναχα
Ενα σχημα μοναχα και τιποτε αλλο
Νιωθω:
Ολοενα μεγαλωνουν τα ματια τα δυ-
σκολα
Ολοενα,
Βουλιαζει η μικρη ΟΡΧΙΔΕΑ.

2

Μικρος ο δρομος
και μενουν αμιλητες οι μανταρινιες
και τα λουλουδια της μικρης αυλης
—Α και νομιζα τον ουρανο
βαθυ γιοματον εξωτικα νησια.

3

Γλυκα τα φωτα κι ο τοιχος
μια θαλασσα ολο γιαλι
Και που να γειρω!
Δικοπο το σπαθι
Και που να γειρω την αυγη
Λουλουδι καμενο πικρης γιορτης!

Π. Καποδιστριας

ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ

Στην Τερεζα Μποζαχιου
Νομπελ Ειρηνής '79
(Φαιδων 67 c)

Η αρχαία προσταγή στον κορφο σου

φως
κι αρχιζει ο τρυγος του ζαχαροκαλα-
μου.

Η γυρη των αισθησεων
στα πεζοδρομια της Καλκουτας
σε διωγημους και περιφρονηση.

Κορη του ανθρωπου
αγια τοσ λασπονερου
οι λαοι θεσμοθετουν κι απορριπτουν
προσθετοντας στο σωμα σου ρυτιδες.

Εδω αυτοκτονουν οι αρχετυποι νομοι
και το χρισμα του Αγελαστου
ισοπεδωνει καθε προεξοχη
μα τα δικα σου νυχια
γατζωνονται στη λασπη της Ινδιας
μεσα εκει να φυλαχτει ο σπορος
εκει να λαβει δυναμη κι αντρειωσουνη.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

Με προκαλουν φθογγοι αγριμικων
μα οι ομογαλαχτοι συχνα παγιδευουν
κι ολο απομακρυνονται

Μας πλανεφε ο ημιθεος
με τη χρυσαλοιφη των οφθαλμων του
Ειναι η πρωτη φορα
που σφαγιαζονται θροϊσματα φυτων
Κι αξαφνα
μια νεφελη ο πλανητης
ολο και πυρακτωνεται στην παραχω-
ρηση του χαιους

Αφου λοιπον ο χωρος κλυδωνιζεται
να ευλογηθει των ζωντανων η κοιτη
Τωρα με ειρηνικους φανους
το υπολοιπο της υδρογειου ανιχνευω
Σκυψε Θε μου και θαυμασε
Φυτρωνουμε αναπαντεχα
κι αλλοι μπροστα
κι αλλοι πισω

Θα ιδωθουμε στην ωρα του επομενου
ηλιου
με μιαν ισχνη προοπτικη στα ματο-
φρυδα
που θαναι λες οργη κι ανασταση

Θα λαβουμε μιαν αλλιωτικη ζεση